

**Яна была і засталася ў айчыннай пазіі зор-
т першай велічыні. Пры жыцці так мала
варылі пра яе творчасць. Загаварылі потым,
нога і па-рознаму, сыходзячыся ў адным –
а сапраўдная Зорка. Стала яна для ўсіх нас
накамітай, і слыннай. Як у свой час не хала
ей гэтых слоў...**

І хто б гэтыя эпітэты не да-
ў: ці самыя слынныя паэты
ізэтэсы, ці высокія літарату-
рэзы, ці простыя чытачы
сябе я адношу да апошніх,
сам з тых чытачу, да якіх і
ла накіравана творчасць
геніі Янішчыц, для якіх гучы-
яе паэтычнае слова, без
х немагчыма жыць на зямлі
іякаму паэту, якім бы тале-
вітym ён ні быў), яны мелі і
юцу рацью.

У верши Яўгеніі Янішчыц
аходзіш адзін раз і застаеш-
там назаўсёды. Разумееш,
га тваё, напісаны толькі для
бе. Напісана так, як, ма-
іць, ужо больш нікто ніколі
к не напіша. Кожны радочак
магніт, сколачак жыцця, воб-
із, без якога немагчыма
ўляць высокую пазію.

Яна ўзнялася на паэтычны Алімп у свае дваццаць гадоў. Хтосьці зайдзросці, хтосьці шчыра радаваўся. І прыбыла яна там усяго каля дваццаці гадоў. Столкі, колькі Лерман-таў, Пушкін, Багдановіч...

За гады непрэчяглага жыцця яна стварыла і пакінула нам у спадчыну паэтычныя кніжкі «Снежныя грамніцы» (1970 г.), «Дзень вечаровы» (1974 г.), «Ясьельда» (1978 г.), «На беразе пляча» (1980 г.), «Пара любові і жалю» (1983 г.), «Каліна зімы» (1987 г.), «У шуме жытняга светла» (1988 г.). Сапраўдным паэтычным цудам стаў выхад у свет яе «Выбаранага» (2000 г.).

Была спакуса працыта-
ваць верши з гэтых зборнікаў.
Але ці можна распазнаць са-

праўдную прыгажосць ружы па
россыпу яе плясткаў?! Ма-
быць, не, бо гэта будуць толькі
плясткі, а не сама ружа.

– Па той сіле кахання, па-
чуццяў, упльву, якія ідуць ад
яе любоўнай лірыкі, Жэні не
было і няма роўных на гэты
час у айчыннай пазіі, – гава-
рыў мой добры сябра старышы-
ня гомельскай арганізацыі Са-
юза беларускіх пісьменнікаў
празаік Васіль Ткачоў, – кож-
нае сваё выступленне перад
чытачамі самага рознага ўзро-
сту я пычына з яе вершам.

У той дзень навакольныя
вёскі былі так хораша прыбра-
ны шэршнem, што сталі падоб-
ны на белыя жамчужыны, на-
нізаныя на цёмную шашу ў
адны вялікія каралі.

...У хаце цёпла. Марыя Ан-
дрэўна, Жэніна маці, распа-
відае пра дачку. Раз-пораз у-
плаквае. 20 лістапада яе пры-
гажуні, спявачы, крыўінушы

зусім побач з Пінскам, у маляў-
нічай вёсцы Рудка. Адсюль
пайшла ў мясцовую пачатко-
вую школу, потым у Парэцкую
сярэднюю. Гэта не вельмі да-
лёка, некалькі кіламетраў ад
бацькоўскай хаты.

Яе добры анёл і цяпер
вітае над гэтымі мясцінамі.
Землякі старанна ўшаноўва-
юць памяць аб слыннай паэ-
тэсе.

У той дзень навакольныя
вёскі былі так хораша прыбра-
ны шэршнem, што сталі падоб-
ны на белыя жамчужыны, на-
нізаныя на цёмную шашу ў
адны вялікія каралі.

...У Парэцкай школе, дзе не-
капі атрымоўвалі сярэднюю
адукацыю Жэні, цяпер ёсьць
музей, які носіць яе імя – імя
лаўрэата Дзяржаўнай прэміі

слыннай паэтэсы Яўгеніі Іосі-
фаўны Янішчыц.

Добры, багаты на экспа-
наты музей, якому б маглі па-
зайдзосці і многія гарады
Ён ужо просіцца на расшырен-
не.

Калі б я сюды ні заязджала

заўсёды ў ім экспкурсіі. І ў гэты
дзень яго невялічкую залу за-
поўнілі вучні з Жыцічанскай ся-
рэдняй школы. Яны ўважлів
слушалі аповед дырэктара Па-
рэцкай базавай школы Анта-
ніны Сідарук, цяпер яшчэ і за-
хойніка музея, аб знакаміта
землячы, аб цудоўнай Жэні

Уважлівія дзіцячыя твары...

Каб зразумець, які вялі-
кія ўплыў аказвае музей на цяпе-
рашнюю моладзь, а бывае ту-
шмат людзей, трэба пачыта-
ці книгу водгукай.

30 лістапада ў родны
місцінах Яўгеніі Янішчыц аў-
будзеца чарговае паэтычнае
свята, прысвечанае яе 55-го-
дзю. А зараз у роднай школі
Жэні праходзіць тыдзень я
пазії. Сёння вучні чытаюць я
вершы...

Мікалай ЕЛЯНЕЎСК
Здымак з фонду музея
Яўгеніі Янішчыц
Аўтар Уладзімір КРУ